

Arrest

nr. 118 172 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BAKI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 19 april 2013 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 15 oktober 2013 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.04.2013 werd ingediend door:

(..) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

38 worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen .en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voorzover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- een RVA formulier C1 - 'aangifte van de persoonlijke en familiale toestand' dd. 18.03.2013 (niet ondertekend): uit dit formulier blijkt dat de referentiepersoon vanaf 07.03.2013 (opnieuw) een werkloosheidsuitkering aanvraagt.

Gezien de referentiepersoon niet bewijst dat hij actief op zoek is naar werk, kan er geen rekening gehouden worden met het voorgelegde document in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, § 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. »

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 EVRM en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt :

"9.1. Artikel 40ter Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actiefwerk zoekt [...]. "

Dat verzoekster aan alle vereiste voorwaarden voldoet van artikel 40ter Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er ten onrechte van uit dat er onvoldoende bewijs voorhanden zou zijn dat de echtgenoot van verzoekster actief werk zou zoeken.

Dat de partner van verzoekster onafgebroken op zoek is geweest naar werk. Uit het enkele feit dat men een uitkering heeft aangevraagd, kan niet worden afgeleid dat men niet actief op zoek zou zijn naar werk.

Verzoekster heeft geen bewijzen overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande de actieve zoektocht naar werk van haar echtgenoot, omdat haar dit nimmer werd gevraagd.

Verzoekster heeft op 19.04.2013 het verblijf aangevraagd conform een bijlage 19ter (stuk 3). Hierin kan men lezen dat verzoekster volgende documenten heeft overgemaakt: bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte.

De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 19/07/2013 de volgende documenten over te leggen: bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie. Dit document werd overgemaakt door verzoekster. Ter gelegenheid van het binnen brengen van het resterende document vroeg verzoekster of er nog bijkomende documenten nodig waren. Deze zouden helemaal niet nodig zijn, aangezien het dossier compleet was en alle gevraagde documenten werden overgemaakt.

Bovendien diende in het geval dat de Belg geen toereikende bestaansmiddelen zou kunnen bewijzen - quod non-, de DVZ een behoefteanalyse te maken van de Belg en zijn gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ten onrechte geen rekening moeten houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Verzoekster verwijst verder ook naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en naar het artikel 40ter, tweede streepje van de vreemdelingenwet, waaruit volgt dat verzoekster een recht heeft op verblijf als ouder van een minderjarig kind dat de Belgische nationaliteit heeft.

"Indien aan de ouder, onderdaan van een derde staat die daadwerkelijk zorgt voor een kind dat een verblijfsrecht heeft op basis van artikel 18 EG en richtlijn 90/364, niet wordt toegestaan met dit kind in de staat van ontvangst te verblijven, dan zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt; en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen. " (zie bijv. arrest Chen van het Europees Hof van Justitie dd 19.10.2004)

9.2. Dat het kennelijk onredelijk is om verzoekster naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, zeker nu zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aan alle voorwaarden voldeed conform het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en het bevel om het grondgebied te verlaten op geen enkele wijze werd gemotiveerd. Dat de bestreden beslissing des te onredelijk is doordat verzoekster op het moment van het nemen van de bestreden beslissing alle gevraagde documenten had aangeleverd en zij de moeder is van een Belgisch kind. Niet alleen zou verzoekster een recht hebben tot verblijf op basis van haar huwelijk met haar Belgische partner, maar tevens in functie van haar minderjarig Belgisch kind. Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekster een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, aangezien deze beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd, en zij hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. "

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoekster, quod non. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitbreider motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk

en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur/ (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185*).

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt om verzoekster, naast de weigering van haar verblijf, ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, dient zij dit bijzonder te motiveren. Een enkele verwijzing naar het artikel 7§ 1,2° van de vreemdelingenwet, kan niet gelden als een afdoende motivering. Dit is een schending van de formele motiveringsplicht. Een manifeste schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet is gemotiveerd (schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29/07/1991).

9.3. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : "1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn -privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekster met haar Belgische echtgenoot en zeer jonge minderjarige zoon.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, schendt het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt het redelijkheidsbeginsel en schendt het artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

2.2. De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt :

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(..)”

2.4. Verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald haar Belgische echtgenoot. Dit blijkt uit stuk 2 gevoegd aan het verzoekschrift. Als wettelijke voorwaarde wordt gesteld dat verzoekende partij moet aantonen dat haar Belgische echtgenoot over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoekende partij ontkent niet dat zij slechts een bewijs van werkloosheidsuitkering heeft voorgelegd van haar echtgenoot. Blijkens artikel 40ter, 3° van de Vreemdelingenwet wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot kan bewijzen dat hij actief werk zoekt. Verzoekende partij ontkent in het verzoekschrift niet dat zij dergelijke bewijzen niet heeft voorgelegd. De voorwaarde dat het bewijs wordt voorgelegd van het actief zoeken naar werk indien de door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereiste inkomsten bestaan uit werkloosheidsvergoedingen staat uitdrukkelijk vermeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze voorwaarde wordt door de verzoekende partij niet betwist. Zij vergenoegt zich er enkel mee te stellen dat zij thans actief werk zoekt maar laat na aan te tonen dat zij hiervan enig bewijs heeft overgemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing.

2.5. Met haar betoog dat haar nooit gevraagd werd bewijzen over te leggen van de actieve zoektocht naar werk door haar echtgenoot, dient vastgesteld dat dit betoog beperkt blijft tot een uiterst theoretisch betoog aangezien verzoekende partij de bewijzen van de actieve zoektocht naar werk door haar echtgenoot niet gevoegd heeft bij het verzoekschrift en zij derhalve evenmin aantoonde dat – indien de verwerende partij dergelijke vraag nog had gesteld – zij wel degelijk dergelijke bewijzen had kunnen voorleggen. Alleszins kan verzoekende partij zich niet verschuilen achter het gegeven dat ze de wet niet zou kennen (*“nemo censetur ignorare legem”*).

De Raad wijst erop dat het aan de vreemdeling toekomt om te bewijzen dat de betrokken echtgenoot actief werk zoekt (of hiervan is vrijgesteld). Verzoekende partij heeft nagelaten dit bewijs aan te brengen. Derhalve kon verwerende partij in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bij de vaststelling dat verzoekende partij een aanvraag tot werkloosheidsuitkering van de echtgenoot heeft voorgelegd doch heeft nagelaten het bewijs te leveren dat haar echtgenoot ook actief zoekt naar werk, beslissen tot weigering van de verblijfsaanvraag van verzoekende partij.

2.6. Verzoekende partij meent voorts dat een behoefteanalyse had moeten doorgevoerd worden. Verzoekende partij betwist evenwel niet dat zij aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen enkele indicatie heeft overgemaakt dat haar echtgenoot nog actief werkzoekende was, minstens toont zij niet aan dat dit wel het geval zou zijn. Gelet op dit gegeven heeft verzoekende partij bijgevolg het bestaan van *“stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen”* niet aangetoond en ontbreekt enig bewijs van het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals vereist in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Gelet op het

ontbreken van enig bewijs hiervan diende de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet over te gaan tot een beoordeling van welke bestaansmiddelen de familieleden nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden, in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris diende in casu geen verdere "behoefteanalyse" te doen in toepassing van artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Indien slechts inkomsten worden voorgelegd die geen deel uitmaken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen dringt het onderzoek in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zich niet op (naar analogie: RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Tevens toont verzoekende partij in het verzoekschrift geenszins aan welk belang zij heeft bij de hierboven omschreven grief dat geen behoefteanalyse werd verricht nu zij niet aantoont dat haar echtgenoot actief werkzoekende is en anderzijds nalaat aan te tonen of een behoefteanalyse in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de verwerende partij had kunnen leiden tot het nemen van een gunstige beslissing.

2.7. Met haar betoog maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

2.8. Bijgevolg toont de verzoekende partij met haar betoog geen schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aan.

2.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het komt verzoekende partij toe de nodige bewijzen, minstens indicaties, kenbaar te maken aan de verwerende partij in functie van haar verblijfsaanvraag. Voorts staat de voorwaarde, dat zo men werkloosheidsuitkeringen als bewijs van inkomsten overmaakt, men er toe gehouden is bijkomend aan te tonen dat de te verzoeken persoon actief werkzoekende is, uitdrukkelijk en op duidelijke wijze in de wet. Verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande, te meer in casu verzoekende partij geenszins aantoont dat bijkomende uitnodigingen tot het voorleggen van bewijzen dat haar echtgenoot nog actief werkzoekende is de bestreden beslissing vermogen te wijzigen. Er weze opnieuw opgemerkt dat ook in het kader van huidig beroep verzoekende partij niet met het minste bewijs aantoont dat haar echtgenoot actief werkzoekende is. Dit onderdeel is ongegrond.

2.10. De Raad ziet voorts niet in waarom de verwerende partij rekening had moeten houden met "*de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, ...*" nu deze voorwaarden slechts toepassing vinden wanneer een verblijfsrecht wordt beëindigd, terwijl het in casu om een weigering van verblijf gaat.

2.11. Waar verzoekende partij voorts nog verwijst naar het feit dat zij ouder is van een Belgisch kind en op grond daarvan verblijfsrecht zou moeten krijgen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij een verblijfsaanvraag in functie van haar echtgenoot heeft ingediend, en niet in functie van haar Belgisch kind. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde in casu de aanvraag had moeten beoordelen in functie van het Belgisch kind van verzoekende partij.

2.12. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorts voorhoudt is het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk gemotiveerd. Immers wordt gewezen op artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet waarbij vastgesteld wordt dat het legaal verblijf van de verzoekende partij in België verstreken is. Verzoekende partij betwist deze motieven ook niet. Een schending van de motiveringsplicht ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten kan evenmin worden weerhouden.

2.13. Tenslotte meent verzoekende partij dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt.

2.13.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.13.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.13.3. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

2.13.4. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing

van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.14. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.15. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.16. Verzoekende partij betoogt dat de bestreden maatregel een onterechte inmenging vormt op haar privé- en gezinsleven waarbij zij verwijst naar haar Belgische echtgenoot en haar Belgisch kind.

2.17. Vooreerst dient opgemerkt dat verzoekende partij geen enkel concreet gegeven aanvoert waaruit kan vastgesteld worden dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft in België. Wat betreft het gezinsleven dient eraan herinnert dat het in casu een eerste toegang betreft zodat er in deze stand geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

2.17.1. Betreffende de positieve verplichting

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het verzoekschrift voert verzoekende partij geen enkel gegeven aan waaruit kan blijken dat zij haar gezinsleven niet elders dan in België kan verderzetten. Zij toont in casu niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met de personen met wie zij stelt een gezin te vormen in haar land van herkomst te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar gezin kan samenleven. De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (cf. EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16) en kan, in casu, geen schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM worden vastgesteld.

2.18. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te

worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER